

Vull ser
MUIXERÀNGUERA!

de Enric Lluch

il·lustracions de
Joanra Estellés

inclou

narració de
Llorenç
contacontes
amb la música de
Dani Miquel

Andana
editorial

*Aquest llibre està dedicat a totes les
muixerangueres i muixeranguers que al
llarg de la història han mantingut viva
la flama de la Muixeranga.*

Vull ser
MUIXERANGUERA!

d'Enric Lluch

© Andana llibres SL / Nova Muixeranga d'Algemesí, 2011

Text: Enric Lluch Girbés

Il·lustracions: Joanra Estellés

Correcció: Begonya Soler

Edició: Ricard Peris i Nàdia Revenga

Disseny de la col·lecció: *En quin cap cap Disseny*

Fotografies de l'epíleg: Rafa Bellver, Ximo Naval, Juanfer
Bueno i Pau.

Andana Editorial

C/ València, 56, baix

46680 Algemesí (La Ribera)

andana@andana.net

www.andana.net

1a edició: abril, 2011

Imprés per La Imprenta CG

ISBN: 978-84-937938-5-2

Dipòsit legal: V-1159-2011

Açò era i no era una xiqueta que es deia Anna –com també podia anomenar-se Marisa, Aina, Salut o Rosabel–, tan menuda i engolida que cabia davall d'una pollera. La xiqueta tenia el cabell caragolat com sa mare i tres pigues repartides per la galta dreta, com son pare.

Anna tenia sis anys.

Pensareu: clar, per això era menuda i engolida! No, no. La veritat és que la mare natura l'havia pressionada cap avall i li havia donat l'alçada d'una tauleta de nit i la mateixa carn que puga trindre un missatge de mòbil. O siga, que semblava com si tinguera quatre anys i, potser, encara m'allargue massa.

Doncs bé, un dia d'estiu, a la xiqueta li pegà per ser muixeranguera.

Segurament, la idea –això que els saberuts anomenen vocació–, li vingué de sobte per haver vist la tia Dolors, germana de la mare i modista, que repuntava uns pantalons ratllats – de color verd i roig–, que li havia encomanat un veí muixeranguer.

–Mare –va dir la xiqueta a penes tornà a casa–, vull uns pantalons com els que està fent la tia.

A la mare li va fer gràcia allò.

–Ui, que graciosa! Són de tela molt gruixuda, filla. Amb la calor que fa, se't desfaran les cames com els ciris.

–Jo vull uns pantalons ratllats!

–I, per si faltara alguna cosa, Anna rematà:– Perquè vull ser muixeranguera!

Quan vingué la iaia del súper, la mare li abocà fil per randa tot el que havia dit la xiqueta. Aleshores, la iaia es persignà com si haguera sentit bramar el dimoni banyut, i exclamà:

–Muixeranguera? Ai, per l'amor de Déu! I si cau a terra i s'obri el cap com una magrana?

Al pare tampoc li féu massa gràcia.

–Muixeranguera? Sí, clar. I jo vull ser pilot d'helicòpters.

Però Anna, tot el que tenia de menuda i engolida ho tenia de tossuda. De manera que, abans de sopar, tornà amb la mateixa cançó:

–Vull uns pantalons ratllats i apuntar-me a la muixeranga.

Que no, que sí, que no, que sí, fins que el pare deixà caure el puny damunt de la taula amb tan mala fortuna que s'emportà per davant el plat a caramull de cigrons.

–Casundena, la xiqueta! –bramà mentre es pessigava un cigró que havia aterrat en el camal dret dels pantalons.

Tan sols aleshores Anna s'engolí les paraules, s'acabà el sopar, llevà el plat de taula i s'amagà dins l'habitació amb un nuc a la gola.

La mare es torcà els llavis amb el tovalló i sospirà.

–No calia que et posares així –indicà al marit–. Ja veuràs com demà ni se'n recorda, ni dels pantalons ni de la muixeranga.

